

Ochii lui Dumnezeu străbat tot pământul

În mai, anul acesta, un țăran din Westerwald a făcut o descoperire înfiorătoare. La cosirea unei pajiști a descoperit un cadavru feminin în apropierea unei băltoace, care arăta toate semnele unei crime. Cadavrul era sărăcăcios acoperit cu tufe de urzici. Omul a chemat imediat trei bărbați care lucrau în apropiere, ca martori, a telefonat la cea mai apropiată primărie și începând de acolo a fost făcut tot ce este necesar pentru a descoperi crima. Eforturile au fost pline de succes. Un bărbat tânăr a fost încă în aceeași zi arestat ca suspect de crimă și deja în ziua următoare a fost făcut să mărturisească.

Până aici nu este nimic deosebit în chestiunea aceasta, căci o crimă aparține aproape cotidianului în vremea noastră de atacuri, de acte de violență și de atentate. Extraordinar în această poveste este aceasta: că *țăranul nu intrase de trei ani pe pășunea* pe care se dusesse în acea dimineață s-o cosească, pentru că era umedă și rea. Dar de la crimă până la examinarea cadavrului nu trecuseră nici douăzeci și patru de ore, după părerea medicul legist chemat. Deci, proprietarul începuse să cosească pajiștea imediat după crimă. Criminalul, care locuia foarte aproape de locul crimei, știa exact că locul în care el își cărase victima – logodnica sa, de care voia să scape -, adesea nu era frecventat timp de luni de niciun om. Deci, el putea să conteze cu exactitate pe faptul că putea să înlăture cadavrul absolut neobservat pe parcursul câtorva săptămâni.

„Trebuie să crezi într-o providență superioară”, scria ziarul care aducea amănunte despre această întâmplare, „dacă te gândești că B. a intrat pe pășunea sa pentru prima dată după trei ani, tocmai după omor!”

Ochii lui Dumnezeu străbat tot pământul! Nimic nu scapă privirii lor exploratoare. Într-adevăr, unele lucruri par că-I scapă lui Dumnezeu. Multe lucruri rele se petrec, fără să se poată vorbi despre o intervenție a lui Dumnezeu pentru descoperirea lor. Cu toate acestea, Lui nu-I scapă nimic. În ultima vreme au fost scrise în ziare multe lucruri despre televiziune și multe încercări au fost făcute în această privință. Desigur, încă nu s-au terminat. Cu toate acestea se poate considera că într-un timp nu foarte îndepărtat, când telefonăm nu vom mai auzit doar glasul celui cu care suntem în legătură, ci îi vom putea vedea și fața, să observăm fiecare expresie, fiecare mișcare, poate el să stea chiar și la celălalt capăt al pământului. Dar ceea ce trebuie descoperit de către om cu mare efort, stă la dispoziția Dumnezeului atotștiutor și omniprezent. Dumnezeu, ai cărui ochi străbat tot pământul, nu are nevoie de aparate ca să audă și să vadă. În fața Sa stă fiecare om așa cum este. Nimeni nu este invizibil înaintea Sa. „Dacă mă sui în ceruri, Tu ești acolo; dacă mă culc în Locuința morților, iată, Tu ești acolo; dacă aș lua aripile zorilor, dacă aș locui la capătul mării, și acolo mâna Ta mă va conduce și dreapta Ta mă va apuca. Dacă aș spune: «Cel puțin întunericul mă va acoperi», – atunci noaptea va fi lumină în jurul meu; chiar întunericul nu este întunecos pentru Tine și noaptea strălucește ca ziua, întunericul este ca lumina.” (Psalmul 139.8-12). Și încă mai mult. Nu numai că nu scapă nimic vizibil ochiului Atotputernicului, nu numai că niciun om nu se poate ascunde de El, nu, ci El privește și în lumea gândurilor, El citește planurile ascunse ale inimii omului. El cunoaște orice gând necurat, rău. Așa este scris și despre Isus, Fiul lui Dumnezeu: „Dar Isus Însuși nu Se încredea în ei, pentru că *îi cunoștea pe toți* și pentru că *nu avea nevoie să-I mărturisească cineva despre om, fiindcă El Însuși cunoștea ce era în om.*” (Ioan 2.24,25).

Ce gând înspăimântător pentru om, că stă tot timpul gol și descoperit în fața ochiului sfânt al lui Dumnezeu! Firește că majoritatea oamenilor batjocoresc în legătură cu aceasta. Ei văd cum Dumnezeu lasă așa de multe lucruri să-și urmeze cursul, cum tace la atâtea lucruri la care, după părerea lor, n-ar avea voie să tacă dacă ar exista. Dar, Dumnezeu nu tace întotdeauna. Din când în când intervine într-un astfel de mod, încât oamenii și astăzi mai trebuie să recunoască, împotriva voinței lor, ca odinioară ghicitorii egipteni: „Acesta este degetul lui Dumnezeu!” (Exodul 8.19) Dar

cândva, Dumnezeu va ieși cu totul din retragerea Sa. Odată, totul, totul va deveni vizibil. Odată va veni ziua „când *Dumnezeu va judeca lucrurile ascunse ale oamenilor, prin Isus Hristos*” (Romani 2.16). Prin Isus Hristos? Da, Isus Hristos va fi „Omul” căruia Îi va fi dată toată judecata (compară cu Faptele apostolilor 17.31). Isus Hristos, El, singurul prin care omul poate fi împăcat cu Dumnezeu. El, care astăzi este Mântuitorul păcătoșilor, va fi atunci Judecător. Într-adevăr, acest singur fapt ajunge pentru a confirma pierzarea veșnică a acelor oameni, care n-au vrut să știe nimic despre Mântuitorul Isus Hristos și au respins mâna Sa de har.

Dragă cititorule, fii odată cinstit față de tine însuși! Tu poți să fii un om bun și în ordine, dar când Dumnezeu va judeca lucrurile *ascunse* ale inimii tale, ce va ieși la iveală? Ce stă nedescoperit în inima ta? Poate că răspunzi: „Câte un gând bun, câte un impuls frumos!” Dar Domnul, adevăratul cunoscător și evaluator al inimilor, spune: „Dinăuntru, din inima oamenilor, ies *gânduri rele, ... lăcomii, înșelăciuni, ... un ochi rău, ... trufie, nebunie*” (Marcu 7.21,22). Conform sentinței lui Dumnezeu, aceste lucruri sunt în *inima* omului și îl întinează (păcatele rele, numite în același verset, le-am omis). Și aici nu există *nici o excepție*. (Compară cu Romani 3.10-18.) Dar ceva necurat nu poate niciodată și nicidecum să intre în prezența sfântă a lui Dumnezeu. Niciun om necurat nu are vreo parte de moștenire în Împărăția lui Hristos și a lui Dumnezeu (Efeseni 5.5). El este așezat pe aceeași treaptă cu cei curvari, cu cei lacomi și cu idolatri și ca atare, și partea sa este „iazul care arde cu foc și pucioasă, care este a doua moarte” (Apocalipsa 21.8).

Nimeni nu trece de sentința lui Dumnezeu despre starea inimii omenești, nici măcar cel mai bun. Cine nu este ascuns în spatele sângelui lui Isus, este vinovat de păcatul veșnic. Cine nu-L are pe Fiul (Isus Hristos), acela nu-L are nici pe Tatăl. „Cine crede în Fiul are viață eternă; și cine nu se supune Fiului nu va vedea viața, ci *mânia lui Dumnezeu rămâne peste el.*” (Ioan 3.36).

La încheiere, încă un cuvânt liniștitor către cei care și-au deschis inima pentru harul lui Dumnezeu și au devenit copii ai lui Dumnezeu prin credința în lucrarea terminată a lui Isus Hristos. În privința lor se spune: „Ochii DOMNULUI cutreieră tot pământul, ca să Se arate tare pentru cei cu inima în totul pentru El” (2 Cronici 16.9). În timp ce *Dumnezeu Își va arăta în judecată puterea și autoritatea Sa divine* asupra necredincioșilor despre care am vorbit mai sus, cei credincioși pot să aibă parte de puterea Sa divină în binecuvântare, dacă ei umblă cu adevărat în poruncile Sale. Ce-i drept, ei trăiesc pe pământ în aceleași condiții ca cei necredincioși. Ei au parte ca și aceștia, de greutățile vremii prezente. Cu toate acestea există o mare deosebire între cele două categorii. În timp ce unii stau consternați în fața feluritelor enigme ale vieții pe pământ, cârtesc, își deplâng soarta sau vor să fie stăpâni pe ea după voia lor, la bine și la rău, ceilalți așteaptă salvarea Sa, dacă, altfel, inima lor este îndreptată neîmpărțit spre Dumnezeu, iau recunoscători din mâinile Sale de Tată ce le este destinat de El în dragostea și înțelepciunea Sa, se încred în El și așteaptă clipa când Domnul lor îi va conduce din slăbiciune în desăvârșire, din locul durerii la cel al slavei veșnice.

În curțile de binecuvântări mari pline,
În care intru, sosind dintr-un loc străin,
Spre mine niciun dumnezeu străin nu vine,
Căci El mi-e Dumnezeu, e Tatăl meu divin.
Acolo sunt primit cu o iubire vie,
Tot ea mă înconjoară cu gloria Sa,
Pustiul amar, dulce l-a făcut să-mi fie,
M-a-nviorat deja de-acum pe calea mea.